

GARĪGĀS PĀRDOMAS DIEVA DOTĀ LAIKĀ - mācītāji Ivars un Anita Gaides
*ES JŪS NEATSTĀŠU BĀREŅUS, BET NĀKŠU PIE JUMS. VĒL TIKAI MAZU
BRĪDI, UN PASAULE MANIS VAIRS NEREDZĒS, BET JŪS MANI REDZĒSIT,
JO ES DZĪVOJU, UN JUMS BŪS DZĪVOT. Jāņa ev. 14: 18,19*

1. Allelūja! Jēzum slava, Ķēniņš staru spožumā!

Allelūja! Cita nava – Viņam vien ir uzvara!

Atskan svēto dziesmās pausta Vēsts, kas pāri visam plūst:

Lai ikviens no katras tautas Viņa as'nis pestīts kļūst!

2. Allelūja! Ne vairs bāri, skumjās, sāpēs atstāti.

Allelūja! Stāv tam pāri, ticībā kas pieņemti.

Kaut ar zemes gaitas beidzot, debess Viņu augšup sauc;

Teica Viņš, vēl projām steidzot: Man ar jums ir palikt ļauts!

3. Allelūja! Debess maize, mums virs zemes dzīvais spēks.

Tevi slavē Tava saime, ko ik dienas nomāc grēks.

Vājo draugs un aizstāvētāj, Pestītāj, še lūdzam mēs:

Turp kur atpestīto dziesmas, arī mūs lai Gars Tavs nes!

(William Chatterton, atdz. I.G.)

Šis ir tāds laiks! Pēc Svēto Rakstu atklāsmes un ticīgo pieredzes, bija tāds laiks, simboliskas 40 dienas, kas sekoja Lieldienai, kad Kristus, augšāmcelts no kapa, no tiem paņemts, tomēr bija ar tiem, kas Viņu pazina un mīlēja. Viņi nebija vieni paši grūtu, traģisku un neizprotamu notikumu virknē. Pie tukšā kapa: "Sieva, ko tu raudi?" Tad kopā ejot ceļā uz Emmaus, vienu ceļu ar diviem ceļiniekiem, atklādams, kā saprast Rakstus. "Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa?" Vēl šajā ceļā nepazītais, tika pazīts tiem maizi laužot. Pazīts caur ticības atklāsmes prieku, ka Viņš - Kristus ir dzīvs!

"Miers ar jums!" Viņš nāca tur, kur mācekļi bija pulcējušies aiz slēgtām durvīm, baiļu dēļ, jo tikšanās tad, kā tas varētu būt arī šajā laikā, bija bīstama. Ārī pašas bailes ir bīstamas. Viņš ļāvās aizskārt savas rētas, tā stiprinādams šaubīgos. "Neesi neticīgs, bet ticīgs!" (Jāņa 20). Vēlāk, Viņš bija, kur viņi, atgriežoties pie ierastā, drošā (kā varbūt tagad, ja un kad tas būs iespējams). Kristus bija Tibērijas jūras krastā (kur paši bijām

šī gada 18. februārī). Viņš piestājās mācekļiem, kas bija atgriezušies pie ierastā. (Jāņa 21). Atkal zvejnieki, satiekot Jēzu, kas vaicā par ēšanu un iespējamo lielo lomu un vēlējot labu: "Izmetiet tīklu laivā pusē, tad jūs dabūsit!" Tad tie izmeta tīklu un nevarēja to izvilkst aiz zivju daudzuma. "Tas ir Kungs!" Jā, dzīve turpinājas un tā tiek svētīta un bagātināta, jo Viņš ir dzīvs un Viņš ir klāt tad un tur, kur piepildās apsolutais, noris ticības stāsts. Vēl šodien šo vietu iezīmē restorāns, kas piedāvā baudīt zivis, kādas toreiz bija Pētera lomā. Kad ļaujām Dievam būt par Dievu savas dzīvēs, tad arī uz mums attiecas Viņa solītais. Mēs Viņu satiekam savā dzīves ceļā. Vai Kristus klātieni esat manījuši? Vai esat savas dzīves tīklus ar Viņa svētību izmetuši sev un citiem? Kaut varētu paļāvīgi ticēt, ka nākotne ir pilnīgi Dieva ziņā. Tas ir garīgais spēks, kas ik vienam no mums ir vajadzīgs, kas ir daudz labāks par potēm, pat ja tās spētu izgudrot un saražot visā drīzumā. Ir pat zinātniski apstiprināts, ka mīloša saistība ar Dievu un cilvēkiem ievērojami pavairo mūsu spējas nozīmīgi veselīgi dzīvot, zinot, ka ir vērts dzīvot un ne sevis dēļ vien.

Gan arī jājauc: vai daudzi šai laikā neizjūt pamestības, it kā bāreņa, stāvokli? Tieši Kristus Debesbraukšanas dienā apmeklējām Kristus Dārzu (otreiz 10 dienu laikā), lai censtos kļiedēt atstātības sajūtu aprūpes namā mītošajiem, kas bija izolēti savās istabās jau 44 dienas. To grūti iedomāties. Satiekam viņus tikai pa gabalu, noturot dziesmu un svētību brīžus trīs vietās ap šo namu. Raidām pastiprinātas dziesmu un ērģeļu skaņas, kopīgus lasījumus un lūgšanas, dažādi izteiktus laba vēlejumus. Daudz iemītnieku mums ir pazīstami un tuvi, kā arī pašreizējie darbinieki. Paldies Dievam, ka ir Jēzus Kristus, kam visi ir tuvi, pat tad kad tuvinieku vairs nav, jeb esošie ir attālinājušies. Šādā laikā rodas lūgšanu tuvība; gribas liecināt, ka nav jābūt bārenim, jo Kristus to solījis un apstiprina atkal: "Es jūs neatstāšu bāreņus...Es dzīvoju un jums būs dzīvot!" Paldies, ka tādā mīlestībā ietverti arī tie, kas pēc šīs dzīves uzņemti jau citā esamībā. Saules apņemtā dienā ir daudz par ko pateikties, jo šis ir arī Dieva dots laiks un ne tikai pārdomām vien.

“In our prayers for you we always thank God, the Father of our Lord Jesus Christ, because we have heard about the faith you have in Christ Jesus and the love you have for all of God’s people.” Colossians 1:3

There was once a loving mother, whose daughter complained unceasingly about her lot in life. Something always troubled her and she could never get enough. With her litany of complaints, she would often sound like a broken record, but her long-suffering mother didn’t dare to say anything. Loving her daughter unconditionally, the mother would listen and never show how distressed she herself was. However, she would always pray for her and the whole family, laying all her cares on the Lord. One day, she got on her knees right in front of her daughter and raising her hands to heaven, she prayed fervently for God’s help, at the same time, thanking Him for His manifold mercies. Her daughter was so frustrated that she burst out crying and upbraiding her mother for always turning to her God. Her mother calmly responded that she was doing the only thing that she could and that the rest was up to her Saviour Jesus Christ. She reminded her that there was still much to be thankful for.

The mother is long gone to heaven, but the daughter still remembers the moment that her mother fell to her knees in prayer. It has been a constant reminder to her that thankfulness and faith are interwoven. Her story is also mine.

The apostle Paul is writing a letter to the Christians at Colossae. He has never met them, but he has heard good reports about their faith, their God-centred thanksgiving and he almost sets them up as a model of the Christian life. At the time, Paul was hardly in the most ideal of circumstances. He was a prisoner in his own home, guarded by a Roman soldier, who was with him day and night. Talk about house arrest! We are upset if we cannot go about as freely as we used to. In a favorite park, we notice that the yellow tape and COVID city warning signs put on playground equipment have been torn off. The tape is

lying in tatters on the ground. The frustration of cooped-up people, told to stay at home, may be expressed in this example of futile rage. There are two Latin phrases that define gratitude: “gratias agere, to express thanks and gratias habere, to feel grateful.” (Cassell’s New Latin Dictionary, p. 267). We teach our children to thank anyone who has given them a gift or shown them an act of kindness. However, it is more difficult to feel grateful for the blessings of this life, amid the present atmosphere of fear and uncertainty. The two actions of expressing and feeling gratitude are important for mindful living. Yet we cannot help feeling the restrictions imposed upon us by this virus, limits on a way of life that we took as normal and maybe, for granted.

Charles Dickens, the quintessential English author, whose books have become classics, even treasures, but whose early life was marked by abject poverty, even plague, writes: “Reflect upon your present blessings of which every man has plenty; not on your past misfortunes, of which all men have some.” Certainly dwelling on past pain only leads to a continuation of unresolved issues. These can dominate, preventing the enjoyment of the present, the new normal.

In writing to the Colossians, Saint Paul thanks God for their faith and their foundational trust in Christ. They are in a living, thankful relationship with Him.

Albert Einstein, one of the greatest thinkers of any century, speaks about the power of miraculous faith: “There are only two ways to live your life. One is as though nothing is a miracle. The other is as though everything is a miracle.” With truly thankful hearts, let us recognize the wondrous in our lives. As we look back, we can recognize the providential care of God in many instances. To give thanks and to be grateful is the essence of a humble heart, contrite, trusting always in the saving grace of the living spirit of God, who continually provides for the ultimate good of all his creation.

